

[Behnke]

Ejner Sørensen fra Miljøstyrelsen udtaler i den artikel, at man burde gøre som i Vesttyskland. Der har man lavet regler om begrænsning af udslip fra naturgasafbrændingen. Ejner Sørensen anslår, at de miljøinvesteringer, der skal foretages i form af en art katalysator ved naturgasafbrænding på nye anlæg, vil løbe op i 200 mio. kr. Men hvis man venter med det og prøver at se tiden an, ja, så kan det blive op til 50 pct. dyrere.

Det, der undrer os, er, at de selv samme partier, som her i Folketinget altid er parat til at indføre regler om rensning af kraftværkernes røg, når der afbrændes olie og kul, er tilhængere af naturgassen, men uden samme grad af miljøkrav. Nok er moral godt, men dobbeltmoral er altså ikke dobbelt så godt.

Et andet problem, som heller ikke har den store interesse hos naturgastilhængerne, er sikkerheden ved naturgassen. Både hr. Duetoft og fru Inger Stilling Pedersen nævnte i deres indlæg spørgsmålet om befolkningens tiltro til naturgas som brændstof.

**Første næstformand** (Henning Rasmussen):

Jeg synes, det er uforståeligt, at medlemmerne ikke kan forstå, at når de kommer ind i salen, skal de forholde sig tavse.

**Behnke** (FP):

Da vi diskuterede a-kraft for år tilbage, forlangte man mere end 100 pct. garanti mod uheld. Alt tænkeligt blev nævnt som uheldsmulighed. Men når det gælder naturgassen, er man mindre restriktiv både i ønsker og i handling.

Vi har desværre allerede haft de første ubehagelige uheld. Det mest omtalte var nok i juni 1987, hvor HNG havde et uheld i Karlslunde. Statens Brandinspektion udtalte sig bagefter meget kritisk om den kendsgerning, at gasselskabernes beredskab var alt for dårligt. Det tog simpelt hen for lang tid, inden DONG's teknikere nåede frem, og alt imens sivede gassen ud til omgivelserne

Vi er altså meget lidt trygge ved, at man slet ikke interesserer sig for sikkerheden ved vores naturgasnet, der slet ikke er blevet udsat for samme dommedagsprædikanter, som a-kraften blev i sin tid. Jeg kan godt forstå, at både hr. Duetoft og fru Inger Stilling Pedersen nævner det, for det er bestemt noget, der interesserer befolkningen.

Så vil jeg beskæftige mig lidt med salget af gas til udlandet.

Af ministerens redegørelse fremgår, at man har store forhåbninger til eksporten af gas til udlandet, men ser vi på virkelighedens verden, ser vi, at man ikke formår at få kontrakterne sat i værk. Senest var det kontrakten med Sverige, som – jf. Jyllands-Posten den 25. januar 1989 – simpelt hen glippede. Og selv om vi påstår som nation, at vi er konkurrencedygtige, og DONG påstår, at de sagtens kan levere gas til samme priser som f.eks. nordmændene, påstås det både fra svensk og fra norsk side, at det bl.a. er transportafgiften på gassen, der gør, at vi ikke er leveringsdygtige til samme priser som f.eks. nordmændene.

Jeg vil derfor gerne have, at ministeren her i dag meddeler, hvorledes tabet af Sverigesaftalen påvirker den budgetterede eksportfordeling, som findes på side 19 i bogen, der hedder »Energi, tal og figurer om DONG«. Der er på den side en opgørelse, der viser, at man regner med, at 18 pct. af vores naturgas skal sælges til svenskerne. Spørgsmålet er i al sin enkelhed: Er det tal realistisk, efter at man den 25. januar altså kunne læse, at aftalen med svenskerne ikke blev til noget?

Dernæst et par bemærkninger til ministerens antydninger af, at Fremskridtspartiet nok ikke forventer at få dagsordenen vedtaget.

Jeg kan kun gentage mig selv fra allerførste runde, nemlig at Fremskridtspartiets politik på naturgasområdet har været fuldstændig uændret siden 1979. Det er de samme ting, vi mener i dag, som vi gjorde dengang, og vi har i alle 10 år haft et ønske om at få den politik vedtaget. Så det er ikke nogen tom dagsorden, vi har foreslået her i dag.

Endelig kan det undre mig lidt, at ministeren er så begejstret for, at vi i det hele taget skal have det her styrede naturgasnet. Ministeren citerer fra dagsordenen og siger, at Fremskridtspartiet jo nok er ude på, at der skal lægges nye skatter og afgifter på naturgassen. De særfordele, vi vil have fjernet, er dem, selskaberne har, hvorimod kunderne skal præsenteres for naturgassen på et frit marked, hvor den er i fri konkurrence med gas, kul og andre energiformer. Et frit marked er betingelsen for al vækst. Den erkendelse er man selv i de østeuropæiske lande kommet til de senere år.